

Hồi 38

Bất nhị quái, Thiếu Lâm gặp nạn

Một trận cuồng phong nổi lên có cả khí âm hàn lạnh thấu xương, trong vòng bảy thước ai cũng có cảm giác lạnh buốt. Thiếu phụ áo vàng ấy một mình đấu với Nam Bắc nhị quái cảm thấy rất mất sức.

Nam Bắc nhị quái bị cầm tù mấy mươi năm, suốt ngày vận khí điều tức để giải buồn, nội lực đại tiến, chiêu số tuy không kỳ dị hiểm hóc như bà ta, nhưng nội lực hùng hậu đã bù lại cho chiêu số.

Bắc Quái Hoàng Luyện tựa như đã thấy nhược điểm của bà ta, lập tức lách người lui ra, sau đó dùng nội lực hùng hậu của mình bắt buộc bà ta phải tiếp chưởng, cho nên dốc hết sức của toàn thân, hai chưởng liên tục vung ra. Thiếu phụ áo vàng quát lớn một tiếng, liên tục phóng ra hai chỉ, buộc Nam Quái Tân Kỳ phải rút kiếm chống đỡ, rồi bà ta thừa thế nhảy vọt ra sau, giơ ngang hai chưởng đẩy ra. Nam Quái Tân Kỳ tuy tinh thông các chiêu số của các loại binh khí, nhưng dùng kiếm không phải là sở trường, tuy đang cầm trong tay bảo kiếm nhưng vẫn cảm thấy vướng tay vướng chân. Thiếu phụ áo vàng tung người vọt ra, Nam Quái Tân Kỳ lập tức thừa cơ ngừng tay, quay đầu lại quát: “Huynh đệ tiếp kiếm”. Rồi ông ta vung tay phóng thanh bạch giao kiếm ra đánh xoẹt một tiếng, cấm phập xuống trước mặt Phương Triệu Nam.

Nam Bắc nhị quái đi chung với nhau nửa đời người, tuy tính tình kỳ quái, chưa bao giờ vui vẻ với nhau, nhưng tâm ý đôi bên thì đã sớm tương thông. Năm xưa nhị quái đấu với La Huyền không quá trăm chiêu thì bại trong tay của ông ta. Lúc đó Nhạc chủ Minh Nhạc chỉ là một bé gái mười một mười hai tuổi, thấy nhị quái bị thương trong tay sư phụ thì cảm thấy rất buồn cười, đã từng mỉa mai nhị quái, nhị quái sợ La Huyền nên không dám đả thương nàng, nhưng hai người rất hẹp bụng, tuy lúc đó bà ta chỉ là một đứa trẻ nhưng vẫn ghi nhớ mãi trong lòng. Tuy đã mấy mươi năm nhưng vẫn nhớ hình dáng, dung mạo của bé gái ấy. Cho nên vừa nhìn thấy thiếu phụ áo vàng thì cả hai đều đã nhận ra đó chính là bé gái đi bên cạnh La Huyền mấy mươi năm trước.

Trong lòng Nam Bắc nhị quái vẫn nhớ năm xưa đã từng bại trong tay La Huyền, đó chính là lần thất bại thê thảm nhất trong đời họ. Họ vừa sợ La Huyền, nhưng cũng căm hận La Huyền, cho nên khi vừa thấy thiếu phụ áo vàng thì trong lòng cũng vừa sợ vừa căm hận. Sợ là vì bà ta đã kế thừa võ công của La Huyền, căm hận là vì bà ta đã từng

mỉa mai mình, chính tâm trạng ấy đã khiến cho Nam Bắc nhị quái vốn xưa nay tự phụ cứ chân chừ không dám ra tay.

Phượng Triệu Nam khéo nói khích đã khiến cho Nam Quái không cách nào xuống thang được, chỉ đành miễn cưỡng ra tay, giao đấu được mấy chục chiêu thì lòng khiếp sợ đã giảm xuống. Té ra ông ta phát giác bà ta đã kế thừa được võ công của La Huyền, về mặt chiêu số tuy cũng kỳ dị hiểm độc như La Huyền, nhưng kinh đạo lại không bằng ông ta. kỳ ảo mà không thực mạnh, hiểm độc mà không sắc bén, thế là đảm khí đã tăng lên nhiều. Sau khi Bắc Quái Hoàng Luyện ra tay, tình thế chợt thay đổi, đó là bởi vì bà ta lúc thì tung ra chưởng lúc thì tung ra chỉ, những chiêu số biến hóa khôn lường đã khiến cho Nam Bắc nhị quái cũng có cảm giác dễ thắng được kẻ địch. Hoàng Luyện tính toán tình hình, thấy rằng điểm yếu nhất của kẻ địch chính là nội lực không đủ, thế là quyết định nhả vọt ra phát chưởng, ý muốn dùng chưởng lực thâm hậu buộc bà ta phải tiếp lấy.

Thiếu phụ áo vàng chậm rãi đẩy chưởng thế ra, chạm với Huyền băng chưởng của Hoàng Luyện chỉ cảm thấy như chạm vào một bức tường cứng rắn vô hình, một luồng khí âm hàn đột nhiên cuộn ngược trở lại. Bà ta hơi giật mình, thầm nhủ: “Đây là võ công gì?” bà ta vội vàng ngưng thần vận chưởng, chuẩn bị tiếp lấy lực phản chấn. Nam Quái Tân Kỳ thì ném thanh bạch giao kiếm, xoay trở lại đột nhiên phóng ra một chưởng,. Xích diệm chưởng lực tạo ra sức nóng rát bỏng da người, thiếu phụ áo vàng hơi rung người, thối lui ra sau hai bước nhưng vẫn tiếp lấy chưởng lực ấy của Nam Quái Tân Kỳ. Thiếu nữ áo lam đứng ở bên ngoài thấy sư phụ tựa như không chống cự nổi, thế rồi vung cây kiế mau chóng trong tay phải, dắt theo bọn Tiêu Dao Tử xông lên. Chợt nghe giọng nói lạnh lùng mà lãnh lốt của bà ta truyền vào trong tai: “Đứng lại! Ai bảo các người tự tiện ra tay?” thiếu nữ áo lam đang chạy về phía trước nghe thấy tiếng quát thì lập tức dừng bước lại.

Bắc Quái Hoàng Luyện quát lớn một tiếng, lại vỗ ra thêm một chưởng nữa, đường đi của chưởng này còn lợi hại hơn chưởng thứ nhất, từ bàn tay ông ta tuôn ra một luồng gió lao thẳng tới.

Thiếu phụ áo vàng rõ ràng khó chống lại nhị quái, nhưng bà ta vẫn bình tĩnh vô cùng, tựa như đã nắm chắc phần thắng. Sau khi Bắc Quái Hoàng Luyện phóng ra một đòn Huyền băng chưởng, Nam Quái Tân Kỳ cũng phát ra một đòn Xích diệm chưởng. Chưởng phong nổi lên, hai loại khí hàn nhiệt giao nhau, Xích diệm chưởng của Nam Quái nối tiếp Huyền băng chưởng của Bắc Quái, thay nhau đánh tới.

Bắc Quái phát ra Huyền băng chưởng của đợt thứ hai đã khơi dậy sát cơ của Nam Quái Tân Kỳ, ông ta muốn dùng một lực hợp kích của hai người đánh chết Nhạc chủ

Minh Nhạc, nhưng chợt thấy bà ta lách người, tay phải vung ra, đột nhiên rải ra một tấm vải trắng như mây. Luồng chưởng lực như dời núi lấp biển của nhị quái chạm với tấm vải màu trắng, tấm vải màu trắng đột nhiên bay bổng lên trên, luồng chưởng phong nằm ở dưới tấm vải, lướt nhanh ra.

Té ra bà ta biết khó địch nổi lực hợp kích của Nam Bắc nhị quái, thế là lập tức tung tấm khăn trong ống tay áo ra, thâm tính khoảng cách với Nam Bắc nhị quái, sau khi đã nhắm đúng gốc độ thì thâm vận chân khí rải đều trên tấm khăn.

Tấm khăn này mỏng như cánh ve nhưng trơn và dai vô cùng. Luồng chưởng lực của Nam Bắc nhị quái đánh lên tấm khăn, luồng chưởng phong mạnh mẽ chạm phải tấm khăn mềm mại trơn tuột, lập tức bị chặn lại, trượt xuống phía dưới. Bà ta đã tính sẵn độ nghiêng, đà trượt ấy rất nhanh, cho đến khi luồng chưởng lực trượt theo tấm vải giăng xuống đất, một phần bắn ngược lên, một phần lướt qua mặt đất. Thế là đòn hợp kích của Nam Bắc nhị quái đã bị bà ta dễ dàng hóa giải.

Chợt thấy bóng vàng loang loáng, thiếu phụ áo vàng như đạp mây giăng xuống, từ trên tấm khăn nhảy vọt xuống, lao về phía Nam Quái Tân Kỳ, tay trái vung lên, một đạo kim quang chém ngang tới. Nam Quái Tân Kỳ nghe tiếng áo bay trong gió lập tức nhảy vọt sang một bên. Thiếu phụ áo vàng đã nổi sát cơ, nào ngờ để cho Nam Quái dễ dàng thoát chạy, bàn tay đẩy ra phía trước, đạo kim quang trong tay lập tức phóng ra đuổi theo Nam Quái Tân Kỳ. Đòn này nhanh chóng vô cùng, Nam Quái Tân Kỳ tuy mang tuyệt thế võ công trong người nhưng cũng không ngờ đối phương lấy binh khí làm ám khí ném ra. Bắc Quái Hoàng Luyện vội vàng dấm ra một chưởng, một luồng kinh lực mạnh mẽ phóng ra, lao thẳng vào đạo kim quang đang đuổi theo Tân Kỳ. Đạo kim quang ấy bay xéo qua. Thiếu phụ áo vàng một đòn đánh không trúng thì lập tức lướt lên, vỗ một chưởng vào ngực Tân Kỳ. Bà ta phát chưởng rất nhanh, mục tiêu lại là đại huyệt trên người Tân Kỳ, khiến cho Tân Kỳ không có cơ hội vận khí phát chưởng. Bắc Quái Hoàng Luyện tuy có thể phát chưởng từ xa nhưng bà ta lại lợi dụng Nam Quái Tân Kỳ che cho mình. Nam Quái Tân Kỳ bị thiếu phụ áo vàng tấn công liên tục, chỉ đành múa chưởng chống đỡ. Trong chớp mắt, cả hai người đã giao nhau hơn ba mươi chiêu.

Thiếu phụ áo vàng sau khi chiếm được tiên cơ thì liên tục tung chiêu tấn công, Nam Quái Tân Kỳ bị lọt xuống thế hạ phong, chỉ đành chống đỡ, không có cơ hội trả đòn.

Bắc Quái Hoàng Luyện trợn tròn hai mắt nhìn hai người giao đấu với nhau vận công lực để chờ đợi, chỉ có cơ hội thì sẽ toàn lực phát chưởng. Nhưng thiếu phụ áo vàng lanh lẹ lạ thường, từ đầu đến cuối đều dùng những chiêu số đánh sập lá cà, quán lấy Nam Quái Tân Kỳ không rời nửa bước.

Phương Triệu Nam đứng một bên nhìn, phát giác Nhạc chủ Minh Nhạc đã cướp được tiên cơ, có ý dồn Nam Quái Tân Kỳ tới chỗ Bắc Quái Hoàng Luyện. Chàng chợt cao giọng kêu: “Hoàng lão tiên bối cẩn thận, mục yêu phụ chắc chắn có âm mưu...”.

Hoàng Luyện cười lạnh một tiếng: “Người không cần lo lắng, Tân lão quái tuy mất tiên cơ nhưng cũng không đến nỗi thua trong tay ả, cuộc chiến đêm nay, bọn chúng khó chiếm được tiện nghi”.

Lời chưa dứt, đột nhiên nghe thiếu phụ áo vàng quát một tiếng, tay phải xĩa thẳng vào ngực Nam Quái Tân Kỳ. Tân Kỳ chỉ mãi chống đỡ chứ không thể trả đòn, trong lòng rất tức giận, thấy thiếu phụ áo vàng điểm chỉ tới, kinh đạo tuy nhanh, nhưng chiêu số rất chậm, chỉ cần gạt được chỉ ấy của mục ta thì có thể đánh lại tiên cơ đã mất. Thế là hít chân khí, đột nhiên thối lui ra sau hai bước, định giơ tay phản công thì đột nhiên thấy trong bàn tay phải điểm tới của thiếu phụ áo vàng phóng ra một đạo thanh quang bay lướt tới như điện xẹt. Nam Quái Tân Kỳ chưa đứng vững, chưởng thế chưa được gỡ lên thì luồng thanh quang ấy đã lướt tới trước ngực. Ông ta tuy mình mang võ công tuyệt thế nhưng cũng không thể nào né tránh đòn đánh bất ngờ ấy, trong lúc lúng túng, người đột nhiên lách ngang qua, tránh được huyết huyền cơ. Chỉ thấy vai trái đau nhói, đạo thanh quang ấy cắm vào trong vai trái xuyên đến tận xương. Bắc Quái Hoàng Luyện lạnh lùng hừ, lướt nhanh tới, vỗ ra một chưởng, miệng thì mắng rằng: “Lão lỗ mũi trâu La Huyền chỉ chế toàn những thứ hại người, ả nha đầu nhà ngươi không chịu học bản lĩnh thật sự mà lại học những thứ này của y”.

Thiếu phụ áo vàng lách người, tránh ra chưởng ấy rồi điểm ra một chỉ. Đó chính là tuyệt kỹ Thiên Cang chỉ của La Huyền, công lực của toàn thân ngưng tụ vào ngón tay rồi phát ra, uy lực rất lớn, tuy có khí công thượng thừa che kín người nhưng cũng không thể nào chống đỡ nổi. Năm xưa Bắc Quái Hoàng Luyện đã từng bị đánh tơi bời bởi chưởng này, trong lòng vẫn còn sợ, nghe tiếng chỉ phong lướt tới thì lập tức vội vàng né ra. Thiếu phụ áo vàng không đợi Bắc Quái Hoàng Luyện trả đòn, tay trái lại vung ra một đạo thanh quang lướt tới. Bắc Quái Hoàng Luyện quát lớn: “Ả nha đầu chỉ biết dùng ám tiễn hại người”. Nói xong thì chém vù ra một chưởng, đánh bật đạo thanh quang ấy sang một bên. Nào ngờ khi bà ta phóng một thanh đoản kiếm giấu trong tay trái phải, tay phải cũng tung ra một màn tơ cực kỳ nhỏ từ trên chụp xuống. Phương Triệu Nam đứng bên cạnh thấy rõ ràng, cao giọng thét: “Lão tiên bối cẩn thận...” Bắc Quái Hoàng Luyện thấy có lưới tơ chụp xuống, dù võ công cao cường đến mức nào cũng không thể thoát được. Thế là quát lớn một tiếng, dùng hết sức lực phát ra một chưởng. Luồng chưởng phong mạnh mẽ ấy lao về phía thiếu phụ áo vàng. Hai bên đứng cách nhau chỉ tám chín thước, nếu thiếu phụ áo vàng né qua thì phải buông tấm lưới trong tay, nếu không buông lưới

thì phải chịu chưởng này của đối phương. Bà ta hơi do dự, luồng ám kinh của Bắc Quái đã chạm vào người, chỉ thấy bà ta hít một hơi, đột nhiên phóng người lên theo luồng chưởng phong của Bắc Quái Hoàng Luyện.

Đại Ngu hòa thượng và Phương Triệu Nam đứng một bên đã thấy tình huống không xong, công lực toàn thân của Bắc Quái Hoàng Luyện đã ngưng tụ để phát ra chưởng này, rõ ràng không thể nào đánh trúng được bà ta, nhưng tấm lưới bằng tơ từ trên đã chụp xuống người Bắc Quái Hoàng Luyện. Bắc Quái Hoàng Luyện tựa như cũng thấy tình thế ấy, vội vàng cúi người lăn tới bên cạnh Nam Quái Tân Kỳ, tay phải đồng thời phát ra một chưởng, toan đẩy thế rơi của tấm lưới ấy ra. Nhưng tấm lưới này nhỏ như tơ nhện, không biết do vật gì chế thành, chỗ trống rất lớn, diện tích chịu lực rất nhỏ, luồng chưởng phong của Bắc Quái Hoàng Luyện tuy mạnh hướng không thể nào đẩy thế rơi của tấm lưới ra. Phương Triệu Nam thấy thế thì vung thanh bạch giao kiếm, tung mình vọt lên lao thẳng tới thiếu phụ áo vàng. Chàng chợt nghĩ rằng thanh bạch giao kiếm chém sắt như bùn, có thể sẽ cắt đứt được tấm lưới bằng tơ. Thiếu phụ áo vàng thấy Nam Bắc nhị quái đã bị chụp trong tấm lưới thì đột nhiên buông tay, thi triển khinh công thượng thừa Bát bộ đặng không, lướt người như chim én về phía các nhà sư Thiếu Lâm tránh đòn đánh bằng cả người lẫn kiếm của Phương Triệu Nam. Phương Triệu Nam đánh hụt, hạ người xuống đưa mắt nhìn quanh, chàng không khỏi sửng người ra. Té ra tấm lưới bằng tơ ấy đột nhiên thắt chặt lại sau khi thiếu phụ áo vàng buông tay ra, nhốt Nam Bắc nhị quái vào ở giữa. Trong lúc sinh tử nguy nan ấy mới thấy mối giao tình của Nam Bắc nhị quái rất thâm sâu, Bắc Quái Hoàng Luyện cố gắng đẩy tấm lưới ra. Ông ta hạ giọng nói: “Lão quái hãy mau rút ám khí trên vai ra, nhanh chóng vận khí trị thương, chúng ta sẽ hợp lực xé đứt tấm lưới này”.

Đại Ngu hòa thượng giơ cao cây thiền trượng, vội vàng nói với Phương Triệu Nam: “Phương thí chủ hãy lo cho hai vị Tân Hoàng, cứ để mụ yêu phụ này cho bọn lão nạp ứng phó”. Nói xong thì vung cây thiền trượng, đánh ra một chiêu Phong khởi vân thông, quét thẳng về phía thiếu phụ áo vàng. Trượng ấy đã vận đủ công lực của toàn thân. Khi ông ta quét trượng ra, các nhà sư Thiếu Lâm đột nhiên tản ra, ở giữa có một khoảng trống khoảng hơn một trượng. Thiếu phụ áo vàng đột nhiên trầm chân khí, lướt thật nhanh như chi ưng thân cánh, hạ xuống chỗ đất trống, tránh cú quét của Đại Ngu thiền sư. Bà ta vừa đứng vững, La Hán trận của các nhà sư chùa Thiếu Lâm đã bắt đầu chuyển động, bà ta đưa mắt nhìn các nhà sư, găng giọng quát: “Ngừng lại”.

Đại Ngu thiền sư thấy La Hán trận đã được phát động, thế rồi phát tay, trận thế lập tức ngừng lại, nghiêm trang nói: “Nhạc chủ có lời gì hãy mau nói, lão nạp rửa tai lắng nghe”.

Thiếu phụ áo vàng lạnh lùng cười: “Bọn các người chẳng qua chỉ trông chờ vào Nam Bắc nhị quái, đúng vậy, hai lão ma đầu này quả thực là kẻ kinh địch của ta, được các mời đến đây trợ chiến thật bất ngờ đối với ta, nhưng giờ đây cả hai người đều bị rơi vào lưới thiên tâm của ta, thân mình cũng khó giữ, làm gì còn đủ sức trợ chiến cho các người...” bà ta đột nhiên cao giọng nói: “Đây là cơ hội cuối cùng cho các người, bó tay chịu trôi thì khỏi chết, nếu cứ ngoan cố chống cự thì đừng trách ta độc ác”.

Trên khuôn mặt hiền hòa của Đại Ngu thiên sư lộ vẻ bi tráng, ông ta nghiêm trang nói: “Lão nạp và hàng ngàn đệ tử trong chùa đã có ý thà làm ngọc nát chứ không muốn làm ngói lành, Nhạc chủ muốn phóng hỏa đốt chùa thì trước tiên hãy giết cả bọn lão nạp!”.

Thiếu phụ áo vàng cười lạnh: “Trước tiên ta phải thử uy lực của trận La Hán thế nào đã!” đang nói thì vung tay lên, một chấm màu đen phóng lên không trung, khi lên cao đến bảy tám thước thì đột nhiên nổ bùng ra như một mảng pháo hoa. Chợt nghe tiếng của Bắc Quái Hoàng Luyện từ trong lưới tơ vọng ra: “Các người phải cẩn thận”, lúc này, Phương Triệu Nam đang cầm cây bạch giao kiếm trong tay, đứng ngẩn ra nhìn Nam Bắc nhị quái. Té ra tấm lưới tơ nhỏ có lỗ rất lớn này trong chớp mắt đã thu lại rất chặt, bó sát vào người Nam Bắc nhị quái. Tấm lưới tơ đang căng lớn tựa như có lực co rút rất mạnh, những sợi to nhỏ như sợi tóc, mắt thường khó thấy trong chốc lát đã lớn hơn rất nhiều, cứ giống như tấm lưới đánh cá, khi bung ra thì rộng đến mấy trượng, khi thu lại thì chỉ có mấy thước, siết chặt vào người Nam Bắc nhị quái. Phương Triệu Nam phát giác trong đó chắc chắn có một nguyên lý nào nhưng trong nhất thời không nghĩ ra được. chàng tuy có thanh bạch giao kiếm chém sắt như bùn nhưng vì tấm lưới siết chặt vào người Nam Bắc nhị quái nên không thể chém đứt được.

Chỉ nghe Nam Quái Tân Kỳ lạnh lùng nói: “Ám khí của ả có độc, nếu rút ra thì sẽ khiến cho độc tính sớm phát tác”. Lúc này, Bắc Quái Hoàng Luyện phải cố gắng đẩy tấm lưới ra để cho Nam Quái Tân Kỳ được thoát mái.

Phương Triệu Nam thấy tấm lưới cứ ngày càng co lại thì lo lắng, cho đến khi nghe tiếng pháo nổ ở trên không trung thì mới bừng tỉnh. Chàng nhủ thầm: “Mình hãy thử chém đứt màn lưới này để giải thoát cho bọn họ”. Ý nghĩ ấy lướt qua, chàng giơ kiếm vạch lên tấm lưới. Cây bạch giao kiếm vừa chạm vào màn lưới, màn lưới đột nhiên rút lại nhanh hơn. Phương Triệu Nam ngạc nhiên, thầm vận lực tay hất ra ngoài, một sợi lưới đứt ngay. Chỉ nghe Bắc Quái Hoàng Luyện lạnh lùng hừ một tiếng, tấm lưới ấy đột nhiên co lại rất nhiều. Phương Triệu Nam không dám dùng kiếm chém lưới nữa, chỉ đành dừng lại. Chàng phát giác thanh bạch giao kiếm tuy có thể chém đứt được tấm lưới nhưng phải dùng lực rất mạnh, vả lại kiếm chạm vào màn lưới, màn lưới sẽ thu lại rất

nhanh. Nếu cắt đứt được một mắt lưới, màn lưới sẽ thu lại rất nhanh, tựa như mỗi mắt lưới đều có liên quan toàn bộ màn lưới. Trên tấm lưới này có hàng ngàn mắt lưới, nếu muốn cắt đứt từng mắt lưới thì phải cần rất nhiều thời gian, vả lại tấm lưới sẽ thu lại rất nhanh, chỉ e khiến cho Nam Bắc nhị quái không thể chịu nổi. Bởi vì màn lưới quá nhỏ, khi thu lại thì sắc bén như dao, tuy có nội công thượng thừa nhưng cũng không thể chịu nổi trong thời gian dài.

Thiếu phụ áo vàng chẳng lo gì, chẳng thèm quay đầu lại nhìn tấm lưới, tựa như bà ta đã nắm chắc trong lòng, Phương Triệu Nam dù có thanh bạch giao kiếm chém sắt như bùn cũng không thể nào chém đứt màn lưới đang mau chóng thu nhỏ lại. Lúc này, trận La Hán đã chính thức phát động, thiên tượng giới đao cứ ào ạt tấn công về phía bà ta.

Những hòa thượng này đều là cao thủ được tuyển chọn trong chùa Thiếu Lâm, thế công không những mạnh mẽ mà chiêu số cũng rất lợi hại, trận thế lại biến hóa linh hoạt hơn.

Đại Lập và Đại Đạo hòa thượng đứng ở hình hướng Nam Bắc, chủ trì sự biến hóa của trận, càng tăng thêm uy lực của trận thế. Đại Ngu thiên sư tay cầm ngang thanh thiên tượng đứng nhìn bọn Tiêu Dao Tử và đám quái nhân ở cách xa một trượng”.

Ông ta đoán rằng thiếu phụ áo vàng ném pháo lên không trung chắc chắn có dụng ý gì đó. Quả nhiên trong tay của mỗi quái nhân đều cầm một chiếc đèn lồng màu xanh.

Thiếu nữ áo đỏ tay cầm cây phát trần, dắt bọn Tiêu Dao Tử xông về phía trước, trong khoảnh khắc, trong chùa Thiếu Lâm trang nghiêm lấp loáng ánh màu xanh, ở nơi thánh địa của Phật môn bị ánh sáng màu xanh ấy chiếu loang loáng trở thành địa ngục của nhân gian.

Phương Triệu Nam mau chóng lấy bình sứ trong áo ra, mở nút nuốt liền ba viên kế mệnh kim đơn, quát lớn một tiếng nhảy vọt lên. Thanh bạch giao kiếm đánh ra một chiêu Tây lai phạn âm, toả ra từng điểm hàn quang chặn thiếu nữ áo đỏ và bọn Tiêu Dao Tử lại, rồi chàng đổi kiếm thành chưởng, lướt thẳng vào quần hào đánh ra một chiêu Phật pháp vô biên vào trước ngực của Tiêu Dao Tử. Kinh đạo của chưởng ấy rất lớn, Tiêu Dao Tử bị chưởng thế chấn động lùi đến ba bước. Phương Triệu Nam đả thương Tiêu Dao Tử, vung thanh bạch giao kiếm đâm về phía Vô ảnh thần quyền Bạch Trác Nghĩa. Chợt ngh Tụ Thủ Tiều Ẩn lạnh lùng hừ một tiếng, thi triển thân pháp Thất tinh độn hình né người qua, chém xéo qua một chưởng vào cổ tay phải đang cầm kiếm của Phương Triệu Nam. Chàng trầm cổ tay trái xuống, thanh bạch giao kiếm đột nhiên đánh ra một chiêu Xảo đoạt tạo hoá, vẫn tấn công về phía Vô ảnh thần quyền Bạch Trác Nghĩa, chưởng phải vung lên tiếp lấy một chưởng của Tụ Thủ Tiều Ẩn. Chỉ nghe binh một tiếng,

Phương Triệu Nam bị nội lực thâm hậu của Tụ Thủ Tiêu Ẩn chấn động đến toàn thân lắc lư, kiếm thế đâm về phía Bạch Trác Nghĩa lệch sang một bên. Mũi kiếm lạnh ngắt vạch vào tay phải của Bạch Trác Nghĩa, máu tươi tuôn ra. Nhưng Phương Triệu Nam cũng bị chấn động đến nổi khí huyết tuôn trào, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Chỉ nghe Tụ Thủ Tiêu Ẩn hừ một tiếng, che mặt thối lui, chưởng thế đến sát trước ngực Phương Triệu Nam thì đột nhiên thu về. Té ra Phương Triệu Nam đã phun thẳng ngụm máu vào mặt Tụ Thủ Tiêu Ẩn khiến ông ta không mở mắt ra được, đành phải thâu chưởng thối lui. Nếu không phải nhờ phun ra ngụm máu ấy kịp thời, Phương Triệu Nam đã bị thương dưới chưởng của Tụ Thủ Tiêu Ẩn. Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, Phương Triệu Nam đã tỉnh táo hơn, chàng vội vàng thối lui năm bước, lại uống thêm hai viên thuốc. Đại Ngu thiền sư lúc này mới biết ý đồ xin thuốc của Phương Triệu Nam, ông ta không khỏi buồn bã thở dài. Đang suy nghĩ thì Tam Kiếm Nhất Bút Trương Phụng Các, Cửu Tinh Truy Hồn Hầu Chấn Phương đã nhảy bổ về phía Phương Triệu Nam. Thiếu nữ áo đỏ cũng lặng lẽ vòng tới Phương Triệu Nam, lướt thẳng về phía Nam Bắc nhị quái. Đại Ngu hòa thượng cao giọng niệm một tiếng Phật hiệu tung mình vọt lên, phóng đến trước mặt Phương Triệu Nam, ông ta ngậm vận chân lực lực, cây thiền trượng quét ra một chiêu Lực tẩy ngũ nhạc, tạo thành nửa vòng tròn. Trượng phong đánh vù một tiếng khiến cho Tam Kiếm Nhất Bút Trương Phụng Các, Cửu Tinh Truy Hồn Hầu Chấn Phương vội vàng né ra. Phương Triệu Nam thì thầm: “Lão thiền sư hãy mau bảo vệ Nam Bắc nhị quái, ở đây cứ để cho vân bối đối phó”.

Đại Ngu hòa thượng trầm giọng nói: “Phương thí chủ cẩn thận, thương thế của thí chủ...”.

Phương Triệu Nam phát tay: “Đi mau!” nói chưa xong thì phun ra thêm một ngụm máu nữa, vung thanh kiếm trong tay đánh thẳng ra một chiêu Nhất trụ kinh thiên. Chỉ thấy ánh bạch quang mở rộng như biển lớn không bờ, tuôn thẳng về phía quần hào, uy lực của kiếm thế ấy mở rộng ra đến cả một trượng.

Tiêu Dao Tử bị trúng đòn ở trước ngực cho nên nội phủ bị thương đang vận khí điều tức, Vô ảnh thần quyền Bạch Trác Nghĩa thì bị trúng kiếm ở tay phải không thể nào tung ra Vô ảnh thần quyền nữa. Quần hào tuy đông nhưng chưa biao giờ thấy kiếm chiêu kỳ ảo lợi hại của Phương Triệu Nam, ai nấy đều kinh hãi vọt thối lui ra sau. Kiếm chiêu tinh kỳ cần phải có nội lực thâm hậu mới có thể phát huy được uy lực. Nội phủ của Phương Triệu Nam đã bị trọng thương, chàng gắng gượng múa kiếm đánh địch, đã mất rất nhiều sức, tuy đánh ra một đòn có thể khiến cho kẻ địch kinh hãi mà thối lui, nhưng không thể truy kích theo, chàng đành thâu kiếm lại. Chàng chỉ cảm thấy khí huyết trong nội phủ nhộn nhạo, ở trên lưng như vác một tảng chì nặng ngàn cân, mặt mày choáng

váng, người lão đảo như muốn ngã xuống. Nhưng thần trí của chàng vẫn rất tỉnh táo, chàng biết nếu mình ngã xuống thì kẻ cường địch sẽ lập tức lao lên. Chàng cố gắng gượng hết sức mới có thể đứng vững được.

Phương Triệu Nam mở mắt ra nhìn thẳng vào cường địch, trông chàng thần oai lẫm lẫm, thật ra chàng đã đến lúc kiệt sức, hai mắt tuy nhìn thẳng về phía cường địch nhưng chỉ thấy toàn là bóng đen mà thôi. Lúc này, chỉ cần đối phương xông lên, Phương Triệu Nam sẽ không thể nào chống đỡ nổi.

Đáng tiếc bọn Tam Kiếm Nhất Bút Trương Phụng Các, Cửu Tinh Truy Hồn Hầu Chấn Phương đều kinh hãi trước kiếm thế của Phương Triệu Nam, thấy chàng trợn mắt nhìn trông đầy uy dũng, không ai dám xông lên trước. Bên tai tiếng trượng phong kêu lên vù vù, Đại Ngu thiền sư cũng triển khai cuộc ác đấu kịch liệt với thiếu nữ áo đỏ.

Nhờ có tục mệnh kim đơn của chùa Thiếu Lâm, Phương Triệu Nam sau khi nghỉ ngơi thì trở lại đã hơi hồi phục, bóng đen trước mặt dần dần tan đi, chàng đã có thể nhìn rõ được mặt người. Chàng hít sâu một hơi, chậm rãi giở thanh bạch giao kiếm gờ ngang trước ngực che kín môn hộ, tay phải mau chóng lấy bình sứ ra, đổ hai viên tục mệnh kim đơn rồi nuốt vào bụng. Tục mệnh kim đơn của chùa Thiếu Lâm có tác dụng ích thần bổ khí, là loại thuốc quý trị nội thương, nhưng vì có vài vị thuốc chính khó tìm, cho nên muốn trị thương cũng không dễ dàng. Phương Triệu Nam dùng linh đơn này để áp chế thương thế, trong chốc lát chàng đã uống nửa bình thuốc. Phương Triệu Nam biết khó chống lại kẻ cường địch, chàng giở ngang thanh bạch giao kiếm lên, lạnh lùng quát: “Đứng ở đó, nếu tiến thêm một bước thì đừng trách bảo kiếm không có mắt”.

Quần hào đang lâm le tiến lên, quả nhiên đã ngừng lại, chỉ có Tụ Thủ Tiều Ẩn lướt sát lên phía trước. Phương Triệu Nam đề tụ chân khí, chuẩn bị dùng hết sức để liều chết với y. chợt nghe một tiếng pháo nổ đùng trên không trung, một mảng pháo hoa bung ra. Phương Triệu Nam và Tụ Thủ Tiều Ẩn đều ngẩng đầu nhìn lên. Pháo hoa bung ra trên không trung chưa tắt, La Hán trận của chùa Thiếu Lâm đột nhiên đại loạn.

Mọi người đều thoáng nghe vài tiếng hự nhỏ vang lên, tiếng nhạc chói tai, nghe như ma kêu quỷ khóc lại vang lên. Phương Triệu Nam nghe thế thì kinh hoảng, tiếng hự nhỏ ấy tựa như có một người bị trọng thương, cố gắng không phát ra tiếng.

Không phải lần đầu tiên chàng nghe được âm thanh này.

Chàng biết rằng thiếu phụ áo vàng lại sử dụng ám khí, không biết có bao nhiêu nhà sư Thiếu Lâm lại mất mạng trong tay mục ta. Tụ Thủ Tiều Ẩn lâu vết máu trên mặt, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy thiếu phụ áo vàng đang tung hoành trong trận La Hán.

Thiếu nữ áo đỏ thì đơn đả độc đấu với Đại Ngu thiên sư, thiếu nữ áo lam thì cầm đầu bọn quái nhân, trong tay mỗi người đều có một đốm lửa màu xanh, cứ đứng yên ở đấy không biết đang làm gì.

Tụ Thủ Tiêu Ẩn cười lạnh, phát tay nói: “Chúng ta xông tới!” nói xong rồi bước sải về phía trước. Y bước đi rất chậm rãi, nhưng bước chân rất có lực, mỗi bước thì để lại một dấu chân, té ra y nhân cơ hội tiến về phía trước thì ngằm đề tụ công lực. Phương Triệu Nam thềm thở dài, nhủ rằng: “Y công lực thâm hậu, mình đang bị trọng thương, chỉ e không thể chống nổi một đòn của y”.

Chàng quay đầu nhìn, chỉ thấy Nam Bắc nhị quái đang bị bó chặt trong tấm lưới, trong tình thế này, ngoại trừ cầu viện các nhà sư trong trận La Hán, chàng không còn cách nào nữa. chợt nghe tiếng bước chân từ xa tiến đến gần, dần dần đã cách không xa chàng nữa. cơn phẫn nộ từ trong ngực xông lên, khơi dậy tiềm lực của chàng, thế là chàng quát lớn một tiếng, vung kiếm chém về phía Tụ Thủ Tiêu Ẩn. Tụ Thủ Tiêu Ẩn nghe tiếng quát thì lách người sang một bên. Thất tinh độn hình của y là tuyệt học trên đời, kỳ ảo vô cùng, nhát kiếm này của Phương Triệu Nam tuy lợi hại nhưng Tụ Thủ Tiêu Ẩn chỉ cần lách nhẹ qua thì đã tránh được. Phương Triệu Nam tung ra một đòn không trúng thì vội vàng trầm khí ở đan điền, vận khí điều tức.

Bên tai vọng lại tiếng cười: “Võ công của lão hòa thượng khá lắm, đáng tiếc đại thế đã mất, hãy quay đầu lại nhìn trận La Hán của các người!”.

Phương Triệu Nam đảo mắt nhìn sang, đầu tiên chàng thấy thiếu nữ áo đỏ đã bị Đại Ngu thiên sư vây trong màn thiên trượng, chỉ có thể đỡ chứ không thể trả đòn được nhưng trận La Hán đã rời rạc, tà áo của thiếu phụ áo vàng phất phới, tung hoành trong trận La Hán như vào chốn không người, mấy mươi cái xác nằm la liệt ở dưới đất, rõ ràng, trận La Hán đã bị thiếu phụ áo vàng làm cho rối loạn. Nếu trận này bị phá, phòng tuyến cuối cùng của các nhà sư Thiếu Lâm sẽ tan vỡ, bởi vì cao thủ trong chùa đều tập trung trong trận này. Đột nhiên ba hồi chuông vang lên bên tai, dư âm không ngớt. Phương Triệu Nam thềm tha một tiếng, nhủ rằng: “Ba hồi chuông này có lẽ là tín hiệu ra lệnh cho các nhà sư còn lại bỏ chạy, một toà cổ tự đã từng sống hàng ngàn năm trong võ lâm thế mà chỉ trong một khắc trở thành tro bụi...” sau ba hồi chuông, trận La Hán đột nhiên xoay chuyển thật nhanh, những cái xác nằm la liệt trong trận đều được hất ra ngoài trận. Té ra ba tiếng chuông ấy ra lệnh cho các nhà sư đưa những xác chết ra ngoài để không bị cản trở tay chân. Có một số nhà sư cũng bị thiên trượng hất tra. Những người này bình thường là sư huynh đệ, tình cảm rất khăng khít, nhưng nay tình thế bắt buộc, không những không thể cừu viện được mà phải dùng binh khí hất họ ra ngoài để khỏi ảnh hưởng đến trận thế. Các nhà sư Thiếu Lâm tựa như cũng quên đi thân máu thịt của mình,

ai nấy đều dũng mãnh vô cùng, vung trượng xông lên, chỉ cần đả thương được kẻ địch chứ không màng đến thân mình. Lúc này, thế công mãnh liệt của thiếu phụ áo vàng lại bị đè bẹp xuống.

Phương Triệu Nam lại lấy ra bình thuốc uống hết số thuốc còn lại, chàng hít sâu một hơi, múa kiếm xông lên. Chàng biết dù cho đây là loại linh đơn cải tử hoàn sinh cũng không thể giữ được mạng của mình, nếu ngồi chờ chết chi bằng phải đánh một trận oanh liệt rồi chết. Chàng đã có ý muốn chết, cho nên chẳng câu nệ gì cả, mỗi kiếm thức đều phát ra đủ mười hai thành công lực, ánh hàn quang lấp lánh chứa đầy sát cơ. Bọn Tụ Thủ Tiều Ẩn bị kiếm thế của chàng chặn lại, không thể tiến thêm được nữa.

Lúc này, thiếu nữ áo lam đã âm thầm dắt đám quái nhân đi vòng qua trận La Hán, dập tắt những ngọn đuốc đang cháy phừng, trong khoảnh khắc màn đêm bao trùm, từng đốm lửa màu xanh lập loè, cảnh tượng đột nhiên trở nên rất kinh dị. Hai bên đang lúc kịch đấu, chợt nghe thiếu phụ áo vàng quát lớn một tiếng, hai tay vung lên rồi phóng thẳng lên không. khi bà ta phóng người lên không, hai tay vẫy nhẹ, hai luồng ngân quang phóng ra khỏi bàn tay. Mười nhà sư Thiếu Lâm ngã xuống ngay sau đó. Thiếu phụ áo vàng thừa thế nhảy vọt ra.

Đại Ngu thiên sư thấy cao thủ trong chùa đã thương vong quá nửa, lòng biết đại thế đã mất, không khởi thờ nhẹ, ông ta nói với Đại Đạo: “Sư đệ hãy xếp lại La Hán trận chuẩn bị tái chiến, tiểu huynh đến đối phó với Nhạc chủ Minh Nhạc”.

Phải biết trận La Hán là một trận thức quần đấu, khi tấn công toàn trận như một thể, dù cho có võ công cao cường khi vào trong trận cũng khó thi triển ra toàn bộ.

Đại Huyền thiên sư thấy đệ tử bị thương nặng nề, lòng liềm mạng nổi lên, không đợi Đại Ngu thiên sư ra tay, vừa thấy thiếu phụ áo vàng xông ra khỏi La Hán trận thì đuổi theo. Thiếu phụ áo vàng xông ra khỏi trận La Hán, cao giọng quát: “Ngừng tay”.

Bọn Tụ Thủ Tiều Ẩn và thiếu nữ áo đỏ đều ngừng lại, tung mình vọt ra sau. Giọng nói trong trẻo của thiếu phụ áo vàng vang lên: “Đây là cơ hội cuối cùng của các người, nếu không bó tay chịu trói, tất cả các người đều phải chết”.

Đại Ngu thiên sư đưa mắt nhìn một vòng, thấy các cao thủ đã thương vong quá nửa, cao giọng nói: “Nhạc chủ cứ ra lệnh xuống tay, nếu không giết được hết nhà sư Thiếu Lâm chúng tôi, chỉ e rằng bà không thể động đến một cành cây ngọn cỏ trong chùa”.

Thiếu phụ áo vàng cười lạnh, đột nhiên phát tay từ xa đẩy ra. Chưởng lực của bà ta không hề có uy thế gì, cũng chẳng có chút tiếng gió, nhưng Đại Huyền thiên sư đang lao

tới thì đột nhiên hự một tiếng, người thối lui ra đến bốn năm bước. Chợt nghe binh một tiếng, Đại Huyền thiên sư ngã xuống.

Đại Ngu thiên sư ngằm đề tụ chân khí, bước sải lên mặt nghiêm nghị nói: “Lão nạp trước tiên quyết chiến một trận với Nhạc chủ...”.

Thiếu phụ áo vàng cười lạnh: “Các người cho đến chết cũng còn ngu dốt, ta chỉ đành giết sạch bọn người”.

Đại Ngu thiên sư vung cây thiên trượng nói: “Lão nạp lãnh giáo trước, Nhạc chủ hãy lấy ra binh khí”.

Các nhà sư đều đã bảỉ quải chân tay, nhưng Đại Ngu thiên sư vẫn không mất thân phận. Phương Triệu Nam đứng chống kiếm một bên đột nhiên chen vào nói: “Lão thiên sư hãy lui ra hai bước, trận này cứ để cho tạt hạ đánh!”.

Thiếu phụ áo vàng đưa mắt nhìn quanh rồi cười: “Các người đã bị bao vây trong trận ngũ quỷ, chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng, đồng thời có ba mươi hai loại ám khí có tẩm độc kiếm huyết phong hầu phát ra, trong đêm tối dù có tinh mắt cũng không thể nào né tránh, chỉ trong một tuần trà, các người sẽ chết ráo”.

Đại Ngu thiên sư đưa mắt nhìn quanh, phát giác quả nhiên đã bị bao vây, té ra đám quái nhân đã mượn đóm lửa lập lòe trong tay che mắt, đại đa số đều đã bao vây các nhà sư.

Phương Triệu Nam nhìn kỹ thì phát giác đám quái nhân hình người này đều chọn phương vị nhất định, nếu bọn chúng đồng thời phát ra ám khí, tất cả các nhà sư ở đây đều không thể nào né tránh được. Chàng biết thiếu phụ áo vàng không phải hù dọa, lòng thầm nghĩ: “Nay chỉ còn cách khống chế Nhạc chủ Minh Nhạc để bà ta không thể ra lệnh cho đám quái nhân phát ra ám khí...” thế là chàng lập tức quát lớn một tiếng, vung kiếm xông về phía thiếu phụ áo vàng. Trước khi chàng ra tay thì lại cảm thấy thương thế của nội phủ đã đến lúc nguy kịch, chàng cố gắng gượng không ngã xuống toàn là nhờ vào một binh tục mệnh kim đơn.

Khi thuốc hết tác dụng, chàng sẽ ra đi mãi mãi.

- o O o -